

ÓSZÖVETSÉGI PRÓFÉCIÁK BETELJESÍTÉSE

November 16., szombat délután

Isten Fia eljött a földre helyreállítani a világot. Ő volt az út, az igazság és az élet. Minden szava lélek és élet volt. Hatalommal szólt annak tudatában, hogy ereje áldást hoz az emberiség számára, és megszabadíthatja azokat, akiket Sátán a rabságában tart; de ugyanakkor azt is tudta, hogy jelenléte teljes örömet hoz a világra. Az emberi család minden elnyomott és szenvedő tagján segíteni akart, és megmutatni, hogy áldást hozni jött, nem pedig itélkezni. – *Lift Him Up*, 37. o.

Krisztus határozott módon szerezte meg a tekintélyhez és a hűséghez való jogát. „Ti engem így hívtok: Mester és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok” – mondta. „Egy a ti Doktorotok, a Krisztus.” Ezáltal tehát a nevéhez tartozó méltósággal, a mennyből származó erővel és tekintéllyel rendelkezett.

Némely esetben igazi fenségének méltóságával beszélt. „Akinek van füle a hallásra, hallja” – mondotta. Ezen szavakkal csupán megismételte azt, amit a végtelen Isten dicsőségesen kijelentett: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok!” A komor tekintetű farizeusok körében, akik mindig saját fontosságukat fitogtatták, Krisztus nem tévovázott összehasonlítani magát a leghíresebb földi emberekkel, nem szégyellt felsőbbrendűségéről beszélni. – *Lift Him Up*, 37. o.

Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzon, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Isten Igéje volt – Isten gondolatait tette érthetővé. Tanítványaiért mondott imájában így szólt: „Megismertettem ővelük a te nevedet” (Jn 17:26) – „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú” (2Móz 34:6) –, „hogy az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szerettedél,

és én is őbennük legyek” (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kicsiny világunk az egész mindenség tan-könyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át kutatni fognak. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztje lesz az ismeret és a dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. A Kálváriáról áradó világosságban látható meg, hogy az önmegtagadó szeretet törvénye az élet törvénye a föld és a menny számára egyaránt; s hogy Isten szívében van a forrása annak a szeretetnek, amely „nem keresi a maga hasznát” (1Kor 13:5); és hogy a szelíd, alázatos Jézus a megközelíthetetlen világosságban lakozó Atya jellemét mutatta be. – *Jézus élete*, 19. o.

November 17., vasárnap

A Szentírás világosan ecseteli Isten és Krisztus kapcsolatát, világosan szemlélteti kettejük személyiségét és egyéniségét is.

„Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkből szólott nekünk Fia által. Akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette. Aki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget, aki minket bűneinktől megtisztítván, ült a Felségnek jobbjára a magasságban. Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál.” (Zsid 1:1–5) – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 268. o.

Isten Krisztus atyja, Krisztus Isten fia. Krisztus magas tisztséget nyert el: egyenlő lett az Atyával. Isten mindent megbeszél Fiával.

Jézus mondta a zsidóknak: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, és én is munkálkodom... A Fiú semmit sem tehet magától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi. Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amiket ő maga cselekszik; és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd neki.” (Jn 5:17–20)

Itt ismét az Atya és a Fiú személyisége tárul szemünk elé, mutatva a közöttük fennálló egységet. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 268–269. o.

Isten nem helyezi törvényeit hatályon kívül, sem nem dolgozik velük ellentétben, hanem állandóan eszközeiként használja őket. A természet egy intelligenciáról, egy személy jelenlétéről, egy természet törvényein belül és keresztül működő cselekvő energiáról tanúskodik. Az Atya és a Fiú állandóan munkálkodik a természetben. Krisztus ezt mondja: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” (Jn 5:17)

Ezt énekelték a léviták a Nehémiás által feljegyzett dicsőénekekben: „Te vagy egyedül az Úr! Te teremtetted az eget, az egeknek egeit és minden seregöket, a földet és mindent, ami rajta van [...] és te adsz életet mindnyájoknak.” (Neh 9:6) Ami ezt a világot illeti, Isten teremtetési munkája befejeződött. Mert „[...] munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte” (Zsid 4:3). De hatalma még most is jelen van a teremtés műveinek fenntartásában. Nem úgy van az, hogy az egyszer mozgásba lendített gépezet a benne rejlő energia folytán végzi munkáját; hogy a pulzus ver, és egyik lélegzet követi a másikat. Hanem minden lélegzetvétel, minden szívdobbanás arról tanúskodik, hogy valakinek, akiben „élünk, mozgunk és vagyunk” (Csel 17:28), mindenre kiterjed a gondoskodása. – *Pátriárkák és próféták*, 114–115. o.

November 18., hétfő

Krisztus volt az, aki a próféták által szólt népéhez. Péter apostol a keresztény egyházhoz írt levelében azt mondja, hogy a próféták az eljövendő üdvösség felől prófétáltak, „Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenté azt ki a Krisztusnak ő bennök levő Lelke, aki eleve bizonyosságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről.” (1Pt 1:10–11) Krisztus hangja az, amely az Ótestamentum útján hangzik felénk: „... Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke.” (Jel 19:10)

Tanításaival – mialatt személyesen ott járt az emberek között – maga Jézus Krisztus irányította az emberek figyelmét az Ótestamentumra. Ezt mondta a zsidóknak: „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam.” (Jn 5:39) Ebben az időben az Ótestamentum könyvei voltak az egyedüli részei a Bibliának, amelyek már írásban léteztek. Ismét Isten Fia volt az, aki kijelentette: „[...] Van Mózesük és prófétáik; hallgassák azokat.” Azután hozzátette: „[...] Ha Mózesre

és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.” (Lk 16:29, 31) – *Pátriárkák és próféták*, 366–367. o.

Jézus mennyei Atyja bölcsességében és erejében bízott. Így szól: „Az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, [...] és tudtam, hogy szégyent nem vallok. [...] Ímé, az Úr Isten megsegít engem.” (Ésa 50:7, 9) Saját példájára hivatkozva mondta: „Ki féli közületek az Urat? [...] ő, aki sötétségben jár és nincs fényesség néki, bízzék az Úr nevében, és támaszkodjék Istenhez.” (Ésa 50:10)

„Jön a világ fejedelme: – mondta Jézus – és énbennem nincsen semmije.” (Jn 14:30) Jézust nem befolyásolták Sátán mesterkedései. Nem egyezett bele a bűnbe. Még gondolatban sem hajlott a kísértésre. Ez történhet velünk is. Krisztus emberi természete egységben volt Istenségével, a benne lakozó Szentlélek vértette fel a küzdelemre. Azért jött, hogy az isteni természet részeseivé tegyen minket. Amíg hit által egyik vagyunk vele, a bűn nem uralkodhat rajtunk. [...]

Hogy ezt miként érhetjük el, azt Krisztus megmutatta nekünk. Milyen eszközökkel győzött Jézus a Sátánnal szembeni küzdelemben? Isten szavával. Csak az Ige által tudott ellenállni a kísértésnek. „Meg van írva” (Mt 4:4) – mondta. Minket pedig megajándékozott „igen nagy és becses ígéretekkel; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:4). Isten Igéjének minden ígérete a mienk. Élünk kell minden egyes Igével, amely Isten szájából származik. Ha kísértés ostromol, ne tekintsünk a körülményekre vagy saját gyengeségünkre, hanem az Ige hatalmára! Annak minden ereje a tiéd. „Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.” (Zsolt 119:11) „Az emberek cselekedeteinél a te ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire.” (Zsolt 17:4) – *Jézus élete*, 123. o.

November 19., kedd

Keresztelő Jánosban az Úr egy olyan szolgát hívott el, aki előkészítette az Úrnak útját. Rendíthetetlen bizonyosságot kellett tennie a bűn megfeddése és elutasítása mellett. Lukács ekként szól munkájáról és küldetéséről: „És ez ő előtte fog járni az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz térítse, és az engedetleneket az igazak bölcsességére, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet.” (Lk 1:17) [...]

János trombitaként hallatta szavát. Küldetése ez volt: „Hirdesd népemnek bűneiket, és Jákob házának vétkeit.” (Ésa 58:1) Nem volt része tudós emberek iskoláiban. Tanítói Isten és a természet voltak. Olyan emberre volt szükség Krisztus útjának elkészítésére, aki eléggé bátor volt ahhoz, hogy az ősi próféták hangján szólva megtérésre hívja az elkorcsosult nemzetet. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 147–148. o.

Isten hírnököt küldött, hogy bejelentse Krisztus jövetelét, felhívja a zsidó nemzet és a világ figyelmét küldetésére, s így az emberek felkészülhessenek fogadására. A János által hirdetett csodálatos személyiség több mint harminc évig közöttük járt, és valójában nem ismerték fel benne Isten küldöttét. Lelkiismeret-furdalás kerítette hatalmába a tanítványokat, mert megengedték, hogy az eluralkodó hitetlenség elferdítse véleményüket, elhomályosítsa értelmüket. A sötét világot világossága ragyogta be, mégsem ismerték fel, honnan jönnek sugarai. Magukat kérdezték, miért is viselkedtek úgy, hogy Krisztusnak meg kellett feddnie őket. Gyakran elismételték a vele folytatott beszélgetéseket, mondván: Miért engedték, hogy földi megfontolások és a papok, rabbik ellenkezése összezavarja az eszünket, s ne ismerjük fel: Mózesnél nagyobb van köztünk, Salamonnál bölcsebb elme tanít minket? – *Jézus élete*, 508. o.

Világosság fénylett a sírbolt körül, de Jézus teste nem volt ott. Amint a sírbolt körül álltak, hirtelen észrevették, hogy nincsenek egyedül. Egy fehér ruhába öltözött fiatal férfi ült a sírboltban. Ő volt az az angyal, aki elhengerítette a követ... „Mit keresitek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadott: emlékezzetek rá, mint beszélt néktek, mikor még Galileában volt, mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe és megfeszíttetni és harmadnapon feltámadni.” (Lk 24:5–7)

Feltámadott, feltámadott! Az asszonyok újra és újra elmondották ezeket a szavakat. Most már nem volt többé szükség a megkenéshez való fűszerekre. Az Üdvözítő él és nem halott. Most már visszaemlékeztek arra is, hogy amikor Jézus a haláláról beszélt, akkor azt is megmondotta nekik, hogy majd fel is támad. Micsoda nap ez az egész világ számára! Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, „félelemmel és nagy

örömmel, futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak” (Mt 28:8). – *Jézus élete*, 788–789. o.

November 20., szerda

„Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Ímé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és szamárháton ülő, azaz nőtényszamárnak vemhén.” (Zak 9:9)

Így jövendölte meg Zakariás próféta ötszáz évvel Krisztus születése előtt Izráel királyának eljövetelét. Most teljesedett ez a jövendülés. Ő, aki oly sokáig elutasította a királyt megillető tiszteletet, most Jeruzsálembe jön, mint Dávid trónjának megígért örököse.

Krisztus a hét első napján vonult be diadalmasan Jeruzsálembe. A tömegek, melyek Bethániába sereglettek, hogy lássák Őt, most kíváncsian várták fogadtatását, s kíséretébe szegődtek. Rengeteg ember haladt a város felé a húsvétra, s ők is csatlakoztak a Jézust követő sokasághoz. – *Jézus élete*, 569. o.

Papok és kereskedők állataikat maguk előtt hajtva menekültek színe elől. Az úton a templom felől találkoztak a tömeggel, mely betegeivel a nagy gyógyító felé tartott... mert feltétlenül hozzá akartak jutni, aki egyetlen reményük... A templomudvart újból megtöltötték a betegek és haldoklók, és Jézus még egyszer szolgált nekik.

Egy idő múltán... csöndesen visszatértek a templomba, hallották a férfiak, nők és gyerekek Istent dicsérő hangját. Amikor beléptek, meghökkenten álltak meg a csodálatos jelenet láttán. Szemlélték, ahogy a betegek meggyógyulnak, a vakok visszanyerik látásukat, a süketek hallásukat, a bénák örömmel ugrándoznak. A gyerekek örültek a legjobban... Most a gyerekek boldog hangon zengték dicséretét. Ismételtették az előző nap hozsánnáit, pálmaágakat lengettek diadalmasan a Megváltó előtt. A templom újra és újra visszahangozta kiáltásaikat: „Áldott, aki jó az Úrnak nevében!” (Zsolt 118:26) – *Jézus élete*, 591–592. o.

Ha az igazság életünket uraló alapelvvé válik, a lélek is „újjászületik... nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek igéje által, amely él és megmarad örökké” (1Pt 1:23). Az újjászületés eredménye az, ha Krisztust, mint Isten Igéjét elfogadjuk. Ha a Szentlélek isteni igaz-

ságokat plántált a szívbe, az értelmet is megújítja, és az eddig szunynyadó erőket felébreszti Isten szolgálatára.

Ezt tapasztalták Péter és tanítványtársai is... Az ige általuk, Isten kiválasztott emberei által tett bizonyosságot, és ők hirdették a hatalmas igazságot: „Az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk..., aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14)

Az apostol intette a hívőket, hogy tanulmányozzák az írást; ha kellően megértik, biztosan építhetnek, dolgozhatnak örök életük érdekében. Péter jól tudta, hogy minden léleknek a végleges győzelemig időnként nehézségekkel és kísértésekkel kell megküzdenie; de azt is tudta, hogy az írás kellő ismerete a megkísértettet képesíti, hogy felidézze emlékezetében azokat az ígéretek, amelyek szívét megvigasztalják, és a Mindenhatóba vetett hitét megerősítik. – *Az apostolok története*, 520–521. o.

November 21., csütörtök

Szolgálatá során Jézust mindenütt emberek vették körül. A papok és az előljárók is a nyomában jártak, és ezáltal hamis színben tüntették fel Krisztus küldetését és munkásságát. Az övéihez jött, de nem fogadták be Őt. A küzdelemben angyalok kísérték minden lépését. Látták az ellenség lelkületét és ténykedéseit. Megdöbbenve figyelték Sátán fondorlatos terveit Isten mennyei Fia ellen. Látták, hogy aki második volt Jézus után hatalom és dicsőség tekintetében, az annyira mélyre süllyedt, hogy képes rávenni az embert arra, hogy nyomon kövesse Krisztust lépésről lépésre, városról városra. Amikor Krisztus elvonult a Gecsemáné kertbe, az ellenség a sötétség súlyos leplét terítette az Ő lelkére. Még a tanítványai sem virrasztottak vele a megpróbáltatás órájában. Hallották sápadt és remegő ajkairól elhangzó kínszenvedésének imáját, mégis engedték, hogy legyőzze őket az álom, s így magára hagyták Mesterüket, akinek egyedül kellett megküzdenie a sötétség erőivel. – *Signs of the Times*, 1889. november 25.

Láthatjuk, hogy azok, akik igaznak tartják magukat, Sátán lelkületől vezérelve tevékenykednek, hogy véghez vigyék az irigységtől, féltékenységtől és vallásos elvakultságtól vezérelt terveiket. Nem létezik ellenszegülés Sátán és bűnösök, elbukott angyalok és elbukott embe-

rek között. Mindannyian ugyanazzal a tulajdonságokkal rendelkeznek: hitehagyók, gonoszok és bűnösök. [...]

Az Édenben elhangzó ígéret különösen Krisztusra utal, valamint azokra, akik elfogadják Őt, és vallják, hogy Ő Isten egyszülött Fia. Krisztus vállalta, hogy beavatkozik a sötétség fejedelmével vívott küzdelembe, és a kígyó fejére tapos. Akik Isten fiai és leányai, az Ő választottai és katonái is, hogy megküzdjenek e világ sötétségének fejedelmeivel, hatalmaival és a magasságban lakozó gonosz lelkekkel. Ez egy szűnni nem akaró küzdelem, ami csak akkor ér véget, amikor Krisztus másodszor visszajön. – *Christ Triumphant*, 280. o.

Krisztus követőiként sokat kell tanulnunk. Még mindig létezik a jéghideg farizeusi elidegenedés, amit le kell rontani... A farizeusokhoz hasonlóan [ők is] kényurak, tanítók akarnak lenni. Isten elküldte Fiát, hogy az igazság jobb ismeretét kínálja fel népének, és megmutassa az embertársak megsegítésének legjobb módját. A farizeusok azonban nem voltak hajlandók elfogadni a mennyei tanítást. Krisztust túlságosan liberálisnak tartották. Az Ő útjai nem egyeztek meg saját útjaikkal, és ahelyett, hogy összhangra törekedtek volna Krisztussal, megpróbálták Krisztust saját magukhoz igazítani... Saját céljaik elérése érdekében szembeszálltak Krisztussal, s így sötétséget vontak magukra.

Azoknak, akikre Isten az Ő igazságát bízta, ugyanazzal az irgalmas lelkülettel kell bírniuk, mint amelyet Krisztus mutatott be. Ugyanolyan nagylelkűen kell cselekedniük. Legyenek jótékonyak, a szegényekkel szemben barátságot és jóakaratot tanúsítsanak, és az az érzés hassa át őket, hogy Isten sáfárai. Mindenükre – javaikra, szellemi és lelki erőikre – úgy kell tekinteniük, mint amelyek nem a sajátjuk, hanem csak kölcsönkapták, hogy Isten ügyét előmozdítsák általuk itt a földön. Ne kerüljék az érintkezést felebarátaikkal, hanem Jézushoz hasonlóan keressék fel őket azzal a szándékkal, hogy közölgék velük azokat a mennyei ajándékokat, amelyeket Istentől kaptak. – *Manuscript Releases*, 16. köt., 319–320. o.